Neale Donald Walsch
autorul cărților *Conversații cu Dumnezeu*

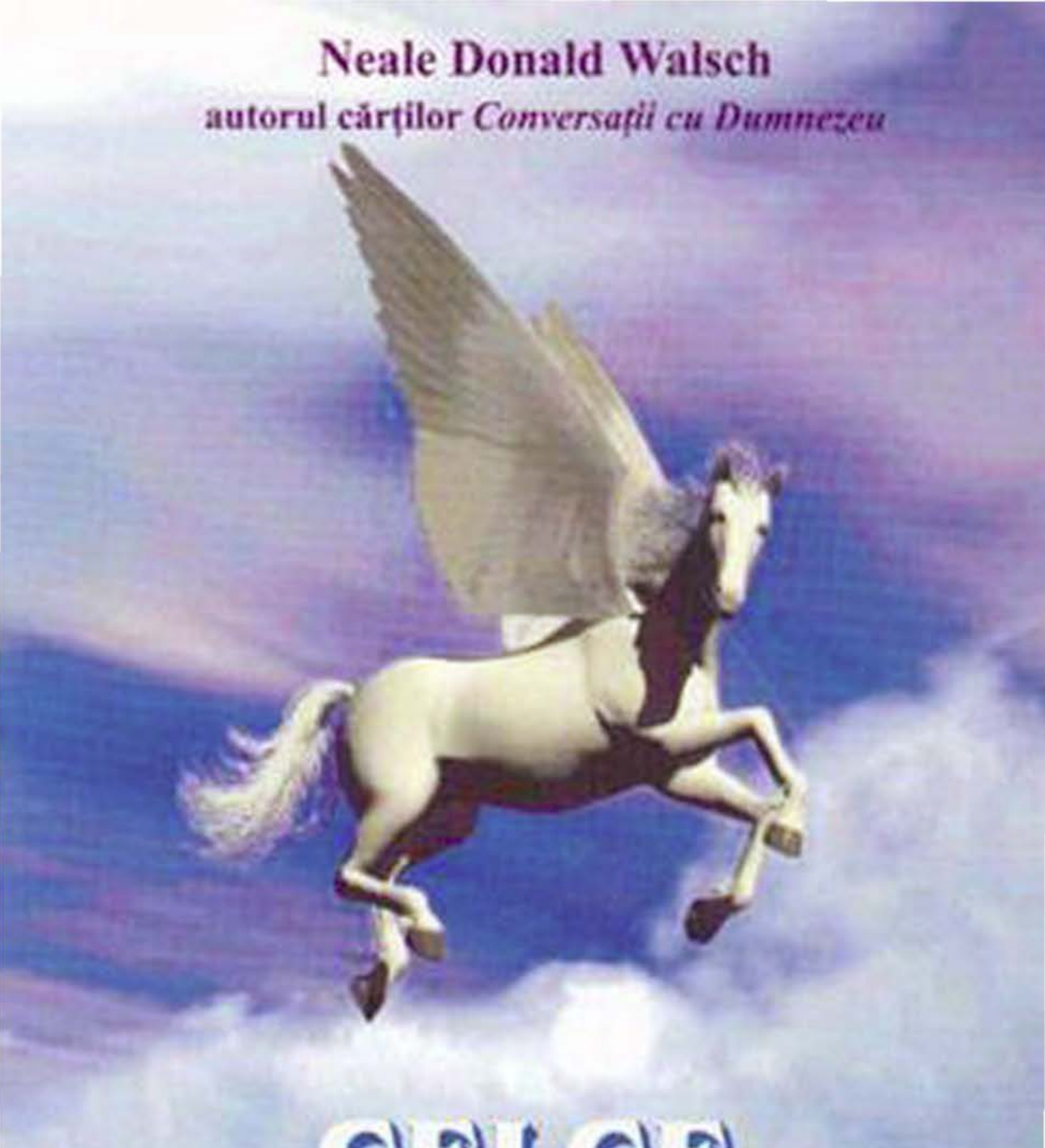

CEI CE ADUC LUMINA

Editura For You

Lumea are nevoie de Lumina ta acum.

Nu mâine. Acum.

Bineînțeles că tu știi asta. De aceea ai și ajuns la această carte.

Cartea pe care o ai în mână îți va spune cum să faci pentru ca Lumina ta să strălucească. Este o carte foarte simplă, despre un proces foarte simplu.

Totuși, acest proces, deși simplu, poate să nu ți se pară ușor. Așa că, ascultă. Privește. Fii atent.

Ascultă ceea ce are de spus această carte.

Urmărește ce rezultate are lectura ei în viața ta și fii atent cum totul se așează la locul lui, se coagulează într-un tot unitar.

Știi, exact asta se întâmplă! E posibil să nu ți se pară că e așa – dar așa este. De obicei, când ți se pare că totul în viața ta că se prăbușește, de fapt se adună la un loc, se reașează. Adesea, acest lucru se întâmplă pentru prima dată.

Există un motiv pentru care se întâmplă astfel, motiv legat de un principiu metafizic foarte important. Pe scurt:

„Imediat ce decizi Cine şi Ce Eşti, va apare în viața ta tot ceea ce nu eşti."

Fii absolut sigur că aşa stau lucrurile – deci aşteaptă-te ca aşa ceva să ți se întâmple şi ție.

Este important să înțelegi acest principiu, dacă ai intenția să fii unul dintre *Cei Ce Aduc Lumina*. Este un principiu pe care *e obligatoriu* să-l înțelegi, pentru că, altfel, nu poți spera să te angajezi în acest proces.

Totuşi, înainte de a explora acest principiu, trebuie să-ți mulțumesc. Trebuie să-ți mulțumesc pentru că eşti genul de persoană care vrea să citească această carte. Nici nu ştii cât de mult înseamnă aceasta pentru omenire – chiar acum.

Doar dacă nu cumva ştii!

Există multă durere. Există mult întuneric. Lumea are nevoie de Lumina ta, chiar acum.

Are cu adevărat nevoie.

Deci ... ce bine-mi pare că ai venit! De abia acum începe distracția. Acum apare cu adevărat provocarea. Acum începe vindecarea.

Cu tine ca Vindecător.

Pentru asta eşti aici – şi o ştii foarte bine. Pentru asta ai venit pe Pământ, în acest corp, acum şi aici.

Un curs în miracole spune foarte clar:

„Eşti în cameră, ca să vindeci camera.
Eşti în acest spațiu, ca să vindeci spațiul.

Nu există nici un alt motiv pentru care te afli tu aici".

* *Un Curs în miracole* a apărut în 1976 în trei volume. Autoarea, Helen Schucman, a fost medic psiholog, cercetătoare şi profesoară de psihologie. Cursul a fost primit prin auto-dictare între anii 1965-1972. El prezintă într-un limbaj creştin o filozofie perenă şi are ca scop modificarea percepțiilor noastre, vindecarea minții şi schimbarea întregului nostru comportament. Potrivit *Cursului*, miracolele se petrec în mod natural, ca expresie a iubirii şi tot ce avem de făcut este să vedem în viața noastră miracole în loc de probleme – şi să fim permanent conştienți de prezența iubirii. *Un Curs în miracole* este o carte de bază a spiritualității mondiale, a fost tradusă în 25 de țări şi editată în aproape un milion de exemplare. N.T.

Toate informațiile din această carte se încadrează în una dintre următoarele două categorii: Principii şi Trepte.

Există cinci din fiecare. Adică Cinci Trepte pentru a deveni unul dintre *Cei Ce Aduc Lumina* şi Cinci Principii care pot fi folosite ca îndrumar pentru aceste Trepte.

Unul dintre aceste Principii tocmai a fost formulat. Pentru a face Paşii necesari ca să fii ceea ce declari acum că vrei să fii, va trebui să înțelegi absolut *fiecare* dintre cele Cinci Principii.

Această carte va fi compusă ca o tapiserie, în care Principiile sunt întrețesute într-un text ce descrie Treptele – în aşa fel încât să vezi cât se poate de clar relația dintre ele.

CEI CE ADUC LUMINA – TREAPTA I-a

Lămureşte-te asupra scopului tău în viață

Deci, să examinăm prima Treaptă din cadrul procesului prin care tu vei deveni unul dintre *Cei Ce Aduc Lumina.*

În cazul în care eşti ca majoritatea oamenilor, e posibil ca, în prima parte a vieții tale, să nu te fi gândit prea mult la Scopul Vieții. Ca o consecință, ți-ai consumat mult timp făcând lucruri care, la sfârşitul vieții, nu vor conta – nu vor însemna nimic, nici pentru tine, nici pentru altcineva. Ceea ce ai cu adevărat de făcut, dacă vrei să intri pe calea unei evoluții rapide, este să foloseşti la maximum fiecare moment de aur al Vieții – în modul cel mai înalt şi mai bun.

Nu poți şti ce înseamnă asta, până când nu te hotărăşti în privința scopului pe care-l ai. Adică, nu poți decide *cum* să ajungi acolo unde mergi, până când nu decizi *unde* mergi.

Într-o zi, un om a oprit maşina în colţul unei străzi prietenoase, dintr-un oraş prietenos şi i-a făcut un semn unei persoane prietenoase, care se afla în apropiere.

– Scuză-mă, a spus şoferul, se pare că m-am rătăcit. Vrei să fii amabil să-mi dai nişte îndrumări?

– Sigur, domnule, a spus persoana de pe stradă. Unde doriţi să mergeţi?

– Nu ştiu, a răspuns şoferul.

– *Păi, domnule, a spus persoana care încerca să-l ajute, înainte ca eu să vă pot spune cum să ajungeţi acolo, trebuie mai întâi să-mi spuneţi dumneavoastră unde vreţi să mergeţi.*

Dacă viaţa ta nu se îndreaptă spre o direcţie anume, asta înseamnă că tu eşti cel care nu *i-ai stabilit* o direcţie.

Dacă viaţa ta nu este împlinită, asta înseamnă că tu nu ştii ce vrei să faci.

Dacă viaţa ta ţi s-a părut până acum fără nici un sens, asta înseamnă că nu ai căutat s-o foloseşti ca pe un instrument cu care să faci ca totul să aibă un sens.

Ceea ce ne aduce la **Principiul 1:**
Viaţa nu are nici un sens.

PRINCIPIUL 1

Viaţa nu are nici un sens ... şi acesta este cel mai mare Dar de la Dumnezeu

Această idee poate fi un şoc pentru mulţi dintre voi, cei care cred că viaţa *are* sens şi că datoria noastră este să-l găsim, să-l desluşim, să-l învăţăm, să-l descifrăm, să-l descoperim cumva, într-o zi, undeva – şi apoi să facem tot ce se poate pentru a fi demni de el.

E posibil ca mulţi dintre cei care cred că *deja* au descoperit Sensul Vieţii – şi că trăiesc în aşa fel încât sunt demni de el – să fie şocaţi. (Majoritatea oamenilor care intră în această categorie nu au „descoperit" cu adevărat Sensul Vieţii – li s-a *spus* doar care este Sensul Vieţii şi ei au acceptat.)

Totuşi, nu există nici un Sens.

Viaţa nu are sens. Dacă Viaţa ar avea un sens, cine i l-ar da? Şi dacă spui că e vorba de Dumnezeu – de ce-ar crea Dumnezeu un sens şi apoi ne-ar face să-l căutăm timp de 50 de ani? (Şi, ca societate, timp de 50 de *mii* de ani). Şi, dacă spui că Dumnezeu nu ne pune să căutăm, ci ne-a dat deja răspunsul – de ce nu ne-a dat Dumnezeu răspunsul într-un mod pe care să-l putem înţelege cu uşurinţă şi într-o formulă cu care să fim cu toţii de acord?

Şi, dacă spui că Dumnezeu a făcut deja acest lucru, înseamnă că nu prea te-ai uitat în jur în ultima vreme.

Nu, Dumnezeu nu a făcut asta. Motivul pentru care Dumnezeu nu ne-a spus care e Sensul Vieţii, este că nu există un Sens al Vieţii. Viaţa nu are un sens.

Şi acesta este cel mai mare dar de la Dumnezeu.

Gândiţi-vă puţin la ce vă spun.

Acest lucru se întâmplă, deoarece Dumnezeu nu şi-a imprimat scopul pe paginile Vieţii, întrucât Viaţa însăşi este o Carte Deschisă. O carte pe care noi trebuie s-o scriem. Trebuie să hotărâm ce scop *alegem noi* să-i dăm.

Oare, dacă Dumnezeu ar fi ales un scop – dacă Dumnezeu ar fi avut un scop în tot acest plan – nu ne-ar fi spus El care era acel scop? Ne-ar fi lăsat oare Dumnezeu să irosim ani, decade, *secole,* căutând, căutând, căutând sensul tuturor lucrurilor?

Iar acelora dintre voi care se gândesc că Dumnezeu *a spus* care este scopul vieţii, trebuie să le spunem: „dacă e aşa, atunci Dumnezeu a făcut o treabă destul de proastă, pentru că, dacă te uiţi în jur, vezi că *nimeni nu a înţeles care este acesta.*"

Bine, bine, dar sunt totuşi câţiva care cred că au înţeles. Ei ştiu care este scopul vieţii – şi doar noi, restul oamenilor, nu-l înţelegem.

Aceasta este poziţia adoptată de *multe dintre cele mai importante religii ale lumii*! Aceste religii susţin că ele ştiu care este scopul vieţii.

Există chiar o religie sau două care spun că ele *sunt* scopul vieţii; şi că tot ce avem de făcut este să ur-

măm preceptele acelei religii; şi că, în felul acesta, îi vom mulţumi pe Dumnezeu pe deplin – şi noi vom fi salvaţi.

Pe de altă parte, dacă nu urmăm preceptele acelei religii, vom fi trimişi în focurile veşnice ale iadului. Nici măcar asta nu ar fi o problemă, dacă n-ar exista sute de religii care susţin, în esenţă, acelaşi lucru.

Ar fi putut oare Dumnezeu să facă o asemenea cârpăceală?

Dacă Dumnezeu ar fi stabilit cu adevărat un scop al Vieţii şi ar fi vrut cu adevărat ca noi să-l cunoaştem, credeţi că El nu ni l-ar fi putut comunica într-un mod pe care să-l înţelegem cu toţii?

Sau, nu cumva e posibil ca motivul pentru care nu ne putem pune de acord asupra sensului tuturor lucrurilor este că, pur şi simplu, nu există nici un sens?

De fapt, chiar aşa şi e.

Totuşi, pentru mulţi oameni e greu să accepte o asemenea idee, până când nu devine clar *de ce* nu există nici un sens.

Nu există nici un sens, deoarece Dumnezeu vrea ca noi să fim cei care să dăm sens vieţii noastre. Dacă Dumnezeu ar fi creat deja acest scop, El ne-ar fi privat de cea mai mare ocazie, de cel mai minunat instrument pe care-l avem, în timp ce ne străduim să îndeplinim *funcţia* vieţii.

Deoarece, vedeţi voi, Viaţa nu are un scop, dar ea are o *funcţie*.

Scopul şi *funcţia* nu sunt deloc unul şi acelaşi lucru.

Un ceas *funcţionează* ticăind, cu *scopul* de a arăta ora. O maşină *funcţionează* prin combustie internă, cu *scopul* de a transporta oamenii dintr-un loc în altul. Un cuptor cu microunde *funcţionează* făcând moleculele de hrană să vibreze foarte rapid, cu *scopul* de a încălzi hrana.

Viaţa *funcţionează* într-un anumit fel, dar fără un scop predeterminat. Asta, deoarece Dumnezeu a creat ca *funcţie* a Vieţii, alegerea unui scop.

Cu alte cuvinte:

Funcţia ta este
să creezi
sensul/scopul vieţii tale.
Făcând aceasta îţi creezi propriul Sine.
Tu decizi
cine şi ce eşti cu adevărat –
şi cine intenţionezi să fii.

Dumnezeu se află într-un proces constant de creare şi recreare a Lui însuşi. Dumnezeu hotărăşte în fiecare moment ce intenţionează El *să fie* în momentul următor. Aceasta este cea mai incitantă funcţie a lui Dumnezeu. (De fapt, este *singura* Lui funcţie). Aceasta înseamnă creaţie pură.

(Pentru ca să înţelegeţi mai bine şi mai com-

plet acest *Adevăr*, vedeți cartea *Conversații cu Dumnezeu* – volumul al II-lea.*)

Acest principiu este prezentat aici, pentru ca voi să înțelegi că Dumnezeu nu a atribuit un scop sau un sens vieții noastre.

Dumnezeu așteaptă ca *tu* să faci acest lucru. *Tu* trebuie să creezi un „raison d'etre".** Iar tu n-ai făcut încă acest lucru. Nu ai creat un *motiv pentru a fi.*

* apărută în limba română la editura For You. N.T.

** rațiune, motiv de a fi, de a exista (lb. franceză în original.) N.T.

Deci, **Treapta 1-a** înseamnă aici *să decizi și să declari* ce înseamnă viața – pentru tine. Care este scopul vieții tale? Dacă nu poți răspunde la această întrebare, răspunde la una mai generală: care este scopul Vieții în general?

Acum ... și aici e partea grea ... *nu căuta un răspuns în altă parte*, stai jos și hotărăște *singur*.

Nu te întreba ... *spune-ți*! Spune-ți ție însuți care este scopul vieții în general – și apoi spune-ți care va fi scopul *tău* în viață.

Prima ta reacție la această sugestie s-ar putea să fie un sentiment „copleșitor" ... ceva de genul „sunt absolut copleșit".

Poți crede că subiectul e prea vast, că tema este în afara sferei tale de înțelegere. Nu e așa. Și vei vedea că nu este așa, numai în momentul în care îți vei permite ție însuți să începi să te gândești cu adevărat la aceasta.

Când începi cu adevărat să te gândești la scopul real al vieții, *o mulțime* de idei vor începe să vină spre tine. Ele se vor îngrămădi cu o asemenea viteză, încât nu vei ști ce ți se întâmplă. Curând, dacă rămâi în interiorul procesului, vei începe să diferențiezi.

Adică, mintea ta va începe să îndepărteze ideile absurde și, curând, vor rămâne doar câteva idei bune. De îndată ce ea va reduce lista, păstrându-le

doar pe acestea, ea va reduce lista şi mai mult. Lăsat să faci ce vrei, vei găsi într-o clipă ceea ce crezi că ar putea fi scopul vieţii.

Adică vei şti, chiar înainte de *a şti*.

Adevărul este că există o mulţime de lucruri despre care ştii că nu *ştii* că le ştii. Porţi cu tine cunoştinţele pe care nu ştii că le ai. Sau, cu alte cuvinte, *nu ştii nici jumătate din ceea ce ştii*.

Singurul mod de a afla ce ştii, este *să faci apel la tine însuţi ca să ştii*.

E cam greu de înţeles ce-am spus aici şi poate că vrei să repet afirmaţia.

„Singurul mod de a afla ce ştii, este să faci apel la tine însuţi ca să ştii."

Problema nu constă în faptul că nu ştii care este Scopul Vieţii, problema e că tu *crezi* că-l ştii.

Cu alte cuvinte, îţi va fi mai uşor să decizi tu însuţi care este scopul Vieţii, decât să fii de acord cu tine însuţi că răspunsul tău este cel corect!

Motivul e că tu încă mai crezi că *există* un „răspuns corect" – şi că, dacă există, nu e cu putinţă să-l ghiceşti chiar tu!

Dar nu există nici un „răspuns corect"!

Funcţia vieţii tale este *de a da un răspuns la întrebare* – iar răspunsul pe care-l dai întrebării *este* cu adevărat „răspunsul corect".

Da, ... Dumnezeu ţi-a dat cu adevărat acest drept.

Da, ... Dumnezeu ţi-a dat cu adevărat această libertate.

Da ... Dumnezeu ţi-a dat cu adevărat această putere de a crea.

Tu nici măcar nu crezi acest lucru şi ai petrecut ani de zile încercând să *înţelegi* Scopul Vieţii. Şi în tot acest timp, Viaţa (Dumnezeu) a aşteptat ca tu *să hotărăşti* care este scopul Ei.

Pentru moment, nu încerca să înţelegi acest proces, sau motivele lui. Pentru moment, urmează doar instrucţiunile. Totul îţi va deveni mult mai clar mai târziu. Această carte este despre cum să devii unul dintre *Cei Ce Aduc Lumina*. Ea nu explică metafizica întregului univers. Din cauză că este de mici dimensiuni, această carte îţi cere doar să crezi unele afirmaţii şi să le iei ca atare – şi, pur şi simplu, să urmezi instrucţiunile.

Instrucţiunea este:

Lămureşte-te asupra scopului tău în viaţă

Fă acest lucru acum.

Chiar acum, scrie care este Scopul Vieţii tale.

Fă o Declaraţie de Intenţie.

După cum am sugerat mai devreme, dacă trebuie să începi cu o declaraţie mai amplă, fă-o.

Completează următoarea propoziție:
Scopul vieții în general este ...

.....
.....

Apoi, completează a doua propoziție:
Scopul Vieții Mele este ...

.....
.....

Le-ai completat? Bun. Acum, poți merge mai departe.

Ce? N-ai terminat încă? Te-ai împotmolit? Ți se pare că nu poți s-o faci? Recitește *Conversații cu Dumnezeu*. Ia notițe, de data aceasta. Apoi, recitește primele pagini ale acestei cărți. Ia și mai multe notițe, dacă e nevoie. Gândește-te bine la ce ți se pare că nu înțelegi – sau, dacă înțelegi totul, dar ți se pare că nu poți s-o faci, gândește-te bine la ce nu-ți poți da ție însuți voie să faci.

Acesta este un proces în sine – care va fi extrem de valoros pentru tine.

În momentul în care simți că poți afirma în mod clar care este scopul vieții în general, cât și scopul vieții tale în special, continuă.

CEI CE ADUC LUMINA – TREAPTA a 2-a

Transmută scopul tău de la starea de A FACE, la starea de A FI

E posibil ca unii dintre voi să fi făcut deja acest lucru – sau poate au *început* cu o afirmație a *stării de A FI*. Dacă e așa, mergeți mai departe, la Treapta a 3-a.

Cei care nu au făcut această transmutare, sau nici nu știu despre ce este vorba aici, să citească mai departe.

Pentru a fi unul dintre *Cei Ce Aduc Lumina,* trebuie să înțelegi diferența dintre „a face" și „a fi" și dintre „starea de A FACE" și „starea de A FI"!

STAREA DE A FACE
este o funcție a corpului fizic;
STAREA DE A FI
este o funcție a sufletului.

Trăirea corectă se obține rareori printr-o decizie luată din starea de a face ... deși, undeva pe parcurs, poate însemna și a face.

Trăirea corectă se obține ușor printr-o decizie luată din starea de a fi ... ceea ce, undeva pe parcurs, poate însemna și a face.

Pentru a trăi corect, trebuie să decizi ce vrei să FII, nu ce vrei să FACI. Starea de A FACE trebuie să se nască din starea de A Fi – și nu invers.

Pentru a înțelege diferența dintre aceste două experiențe de viață, treceți la Principiul al 2-lea.

PRINCIPIUL al 2-lea

Ca Ființă Umană,

tu însemni

A FI

și nu

A FACE

Este adevărat că, în fiecare minut din viața ta, corpul tău face ceva. El face totul cu un anumit motiv. Tot ceea ce ți-ai pus, cu bună știință, corpul să facă, este motivat de faptul că dorești că atingi o anumită stare de a fi – *și nu știi cum ai putea să o atingi altfel.*

Gândește-te puțin la ceea ce-ți spun.

Corpul tău face ce e de făcut atunci când vrei să mănânci – tu îl pui să mănânce; îl faci „să facă" asta, pentru că vrei să fie hrănit. Vrei să fii ceea ce se numește – *sănătos*.

Dormi, pentru că încerci să fii ceea ce se numește – *odihnit*; ceva care tu știi că duce la același lucru de mai sus ... adică, a fi *sănătos*.

Stai jos, pentru că încerci să fii *relaxat*. Stai în picioare, pentru că încerci să fii *mobil*. Vorbești, pentru că încerci că fii *înțeles*. Asculți, pentru că încerci să fii *capabil de a înțelege*.

Lista continuă la nesfârșit, dar nimic nu se schimbă. Întotdeauna totul ținteşte prin ceva ce se numeşte A Face, către ceea ce se numeşte A Fi.

Tot ceea ce-ți vei pune, în mod conştient, corpul să facă, el o va face pentru a te ajuta să obții o stare de A Fi.

Faceți următorul exercițiu: în tabelul de mai jos, întocmiți o listă de lucruri pe care corpul vostru le-a făcut de curând, apoi indicați starea de A Fi pe care încercați să o obțineți.

Am început noi lista, ca să vă arătăm cum să completați spațiile.

Acesta este un exercițiu excelent, care vă va ajuta să definiți şi clarificați motivele din spatele tuturor acțiunilor voastre.

A face	Starea de A Fi pe care doresc s-o obțin
A citi această carte	Înțelepciune, claritate, înțelegere
A-i scrie autorului	Împărtășire, conectare, exprimare
A spăla vasele	completați voi

E adevărat că există lucruri pe care corpul tău le face, fără ca tu să i le impui cu bună ştiință. Când corpul tău face unul dintre aceste lucruri, îl face *automat*, nu voit. Reacțiile automate ale corpului nostru sunt reflecții sau semnale ale unei stări de A Fi care a fost deja obținută, mai degrabă decât încercări de a o obține.

Ați urmărit ideea? Vă este clar? Iată câteva exemple.

Când râzi, acesta este un răspuns automat la o starea de A Fi care deja a fost atinsă, numită *fericit, vesel* – sau, în unele cazuri, *nervos*.

Când plângi, acesta este un răspuns automat la o stare de A Fi care deja a fost atinsă, numită *trist, îndurerat* – sau, în unele cazuri, *fericit*.

Când ritmul bătăilor inimii tale creşte nebunește, aceasta este o reacție automată la o stare de A

Fi care a fost deja atinsă, numită *emoționat* sau, în unele cazuri, *speriat.*

Când ritmul bătăilor inimii tale scade şi ai pulsul scăzut şi constant, aceasta este o reacție automată la o stare de A Fi care deja a fost atinsă, numită *plin de pace interioară, senin.*

Deci, vedem că Funcțiile Automate ale corpului, provenite din starea de A FACE, sunt folosite de minte pentru a reflecta *o stare de A FI – în timp ce Funcțiile conştiente, provenite din starea de A FACE, sunt folosite de minte pentru* a atinge *o stare de A FI.*

În ambele cazuri, mintea este cea care face corpul să „facă" ceea ce „face" – iar tot mintea este cea care crede că „a face" este singurul mod de a atinge „starea de a fi".

Dacă tot nu vă este clară paradigma automat/conştient, discutați cu orice actor.

Pentru un actor, indicația scenică de „a râde în hohote", sau de „a plânge la o anumită replică" poate fi un coşmar – dacă actorul nu a învățat *să fie* acel lucru ce creează *reacția automată* cerută de regizor.

Da, există aşa numiții actori „tehnici", care pot avea reacții fizice la comandă ... dar, în ultimii ani, actorii „care au metodă" – cum ar fi Dustin Hoffman, Al Pacino, Meryl Streep – sunt cei care au câştigat respectul şi aprecierea publicului.

Mulți spun că jocul lor pare mult mai „real".

Asta, deoarece ei nu „joacă". Ei *sunt.*

În decursul interpretării, actorul care „are metodă" *se gândeşte la ceva,* sau *îşi aminteşte un moment* care a produs în trecut aceeaşi reacție emoțională ca cea impusă de scenariu. Prin această metodă, mintea actorului păcăleşte corpul, făcându-l să plângă sau să zâmbească, sau chiar să izbucnească în hohote de râs. Când mintea trimite corpului un semnal, corpul nu ştie dacă ceea ce mintea experimentează este „real" sau doar o amintire. Pentru corp este exact acelaşi lucru.

De aceea, ritmul bătăilor inimii va creşte şi întregul corp se acoperă cu o transpirație rece la amintirea unei femei frumoase, sau a unui bărbat minunat, sau a unui moment romantic, plin de pasiune. Nu se întâmplă nimic în acest moment – *dar corpul nu ştie acest lucru.* El primeşte de la creier exact aceleaşi semnale pe care le-a primit atunci când a trăit acea experiență.

Şi frica poate fi recreată în acelaşi mod, printr-o amintire care, la rândul ei, produce reacții ale corpului – exact ca şi cum experiența s-ar petrece din nou.

Să repetăm, deci: mintea îi poate „spune" corpului „să facă" ceva, din două motive diferite.

Îi poate spune corpului să „facă" ceva, pentru a *atinge* o stare de A Fi, (aceasta se numeşte Acțiune Conştientă, Volitivă), sau îi poate spune corpului „să

facă" ceva, pentru a demonstra starea de A Fi pe care *deja* a atins-o (aceasta se numeşte Reacţie Automată).

În orice caz, tu întotdeauna *eşti* ceva, iar corpul tău îţi arată întotdeauna ceea ce eşti. Uneori, demonstraţia e foarte subtilă, iar uneori nu este – dar ea nu se termină niciodată.

Corpul tău este o demonstraţie vie a stării de A Fi în care se află sufletul tău.

Întorcându-ne la Treapta a 2-a, ceea ce ţi se cere să faci este să te uiţi la declaraţia pe care ai întocmit-o în Treapta 1-a, atunci când ţi s-a cerut să spui care este Scopul Vieţii tale. Acea declaraţie reprezintă o afirmaţie a „stării de A Fi", sau o afirmaţie a „stării de A Face"?

Dacă este o afirmaţie a „stării de a face", treapta a 2-a îţi cere *să o transmuţi într-o „stare de a fi"*.

Foloseşte ca ghid tabelul de la pagina 27.

Motivul pentru care ţi se cere să faci acest lucru este că *doar atunci când A FACE decurge din starea ta de A FI – anunţând-o, mai degrabă decât încercând că o creeze – poţi să fii suficient de centrat ca să devii unul dintre Cei Ce Aduc Lumina.*

Majoritatea oamenilor a înţeles invers această paradigmă A FI/A FACE. Ei aleargă în toate părţile,

făcând, făcând, făcând – şi sperând ca, astfel, să atingă, într-o zi, o stare de a fi („fericit", „liniştit", „bogat", „iluminat"), orice care să merite efortul.

Partea tristă este că, pentru majoritatea oamenilor, lucrurile funcţionează în acest fel. Ei îşi petrec întreaga viaţă făcând una şi alta, făcând una şi alta – şi tot ce ajung să obţină este o grămadă uriaşă de acţiuni fără rost

Deci încheiaţi acum Treapta a 2-a – dacă nu aţi făcut-o deja. Luaţi orice afirmaţie legată de *a face* din declaraţia voastră despre Scopul Vieţii şi transmutaţi-o într-o descriere a stării de *a fi*.

Apoi, ... mergeţi mai departe.

CEI CE ADUC LUMINA – TREAPTA a 3-a

Adoptă chiar acum starea de a fi pe care ai descris-o, indiferent ce faci în acest moment.

Deci, ați urcat primele două trepte care duc către trăirea Corectă și spre a deveni unul dintre *Cei Ce Aduc Lumina.*

O persoană care „trăiește corect" *este* cu adevărat una dintre *Cele Ce Aduc Lumina.* Asta, deoarece toți oamenii care trăiesc corect *sunt cine sunt ei cu adevărat* ... și Cine Ești Tu cu Adevărat este *chiar Lumina pe care cauți să o aduci*!

Ai înțeles? Ai Auzit? Nu există în Univers o Lumină mai strălucitoare decât Lumina Ființei tale. Așadar, lasă lumina ta să strălucească în fața oamenilor, astfel încât ei să vadă faptele tale bune și să-l glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri

Și El le-a spus: ,Oare Lumina este adusă ca să fie pusă sub obroc, sau sub pat și nu ca să fie așezată într-un sfeșnic? Oamenii nu aprind o lumânare și

*apoi o pun sub obroc, ci într-un sfeșnic și ea dă lumină tuturor celor din casă'.**

Amintește-ți că ești în cameră, pentru a vindeca acea cameră. Ești într-un loc, pentru a vindeca locul. Ești în casă, pentru a vindeca casa ... pentru „a da lumină tuturor celor din casă".

Nu există nici un alt motiv pentru care tu să fii acolo.

Ce trebuie să faci ca să strălucească Lumina Ființei tale?

În primul rând, să adopți Traiul Corect – ceea ce înseamnă să nu-ți îngădui să faci în viață nimic din ceea ce încalcă cu violență cel mai profund sentiment al tău legat de Cine Ești Tu cu Adevărat.

Totuși, nu e nevoie să acționezi pripit în această privință. Asta, deoarece atunci când adopți și urmezi Treapta a 3-a din procesul descris aici, vei descoperi că ieși, în mod automat, din „traiul greșit".

Totul se va întâmpla așa cum trebuie, exact la timpul potrivit! Poți chiar să descoperi că ai făcut în așa fel încât să fii concediat dintr-un post pe care n-ar fi trebuit să-l ai, sau în care n-ar fi trebuit să rămâi. Dacă nu ești atent, ți se va părea că șeful e cel care te-a dat afară, și, de abia când vei privi totul cu mult

* compară Matei, 5:15; Luca, 8, 16. N. T.

discernământ, vei putea vedea că tu singur ai provocat totul (în mod deliberat ... chiar dacă pe planul subconştientului).

Deci, nu merge chiar acum să-ţi dai demisia. Nu asta îţi recomandă această carte – şi nu despre asta e vorba în acest proces.

Totuşi, să nu fii surprins dacă, peste câteva săptămâni sau luni, ca rezultat al procesului de a evolua către starea de A Fi pe care l-ai început, descoperi că nu mai eşti implicat în munca pe care o făceai de obicei.

În acest moment vei descoperi că:

Tu eşti unul dintre
cei curajoşi,
unul dintre cei care au ales
să-şi câştige viaţa –
în loc de a-şi câştiga existenţa.

Treapta a 3-a produce, adesea, o asemenea mutaţie esenţială în experienţa oamenilor. Asta, deoarece Treapta a 3-a este, în sine, o modificare esenţială, uriaşă. Este o trecere de la concentrarea asupra a ceea ce *faci,* la ceea ce *eşti.*

Să încercăm chiar acum o mică experienţă în legătură cu această modificare a concentrării. Chiar în acest moment tu citeşti o carte pe care o ţii în mână. Aceasta este ceea ce *faci.* Dacă cineva te-ar chema

acum şi te-ar întreba: „Ce faci?", tu ai spune: „Ei, citesc cărticica asta drăguţă." Ai răspunde astfel, pentru că, în majoritatea timpului, tu te gândeşti doar la ceea ce *faci.* Te uiţi să vezi în ce este implicat corpul tău şi răspunzi la întrebare în felul acesta. E ceva perfect normal, dacă iei în considerare felul în care te-ai obişnuit să te concentrezi tu în viaţă.

Dar concentrează-te acum pe ceea ce eşti. *Ce eşti* chiar acum, în acest moment? Închide ochii şi rămâi centrat pe întrebare.

Acum completează următoarea propoziţie:

Chiar acum, eu sunt

.....

Bine. Foarte bine. Ai prins ideea. Acea claritate în privinţa a ceea ce se întâmplă cu tine apare doar când te concentrezi pe ceea ce eşti – chiar aici, chiar acum.

Ceea ce observăm acum este că starea ta de A Fi prezentă s-ar putea să nu fie cea pe care ai ales-o anterior. Adică, e posibil ca tu să trăieşti experienţa faptului că acea stare de A Fi – descrisă de tine în propoziţia pe care ai completat-o mai sus – să fie *indusă* de lectura acestei cărţi.

Adesea vedem stările noastre de A Fi în acest fel. Ne imaginăm că sunt induse, sau provocate de experienţa noastră exterioară.

Să trecem acum la Principiul al 3-lea.

PRINCIPIUL al 3-lea

Tot ceea ce eşti, eşti pentru că tu alegi să fii astfel

Dacă, la un moment dat, eşti înfricoşat, asta se întâmplă pentru că alegi să-ţi fie frică.

Dacă eşti bucuros, eşti aşa pentru că alegi să fii.

Dacă eşti supărat, eşti aşa pentru că alegi să fii.

Dacă eşti supărat, eşti aşa pentru că alegi să fii.

Dacă eşti hărţuit, eşti aşa pentru că alegi să fii.

Dacă eşti iubit, eşti aşa pentru că alegi să fii.

Dacă eşti ignorat, eşti aşa pentru că alegi să fii.

Dacă eşti ajutat, eşti aşa pentru că alegi să fii.

Dacă eşti jignit, eşti aşa pentru că alegi să fii.

Dacă eşti înţelept eşti aşa pentru că alegi să fii.

Dacă te simţi nedreptăţit, este aşa pentru că alegi să fii.

Lista poate continua la nesfârşit.

De fapt, ... chiar continuă.

Înţelege că A Fi este o STARE în care *se află* cineva – nu o acţiune pe care o face.

Nu poţi *să faci* „fericit", poţi doar *să fii* "fericit" – în funcţie de ce anume *hotărăşti* să fii.

Nu poţi *să faci* „trist".

Nu poţi *să faci* „fricos".

Nu poţi *să faci* „nedreptăţit" sau „jignit" sau „supărat".

Poţi doar *să fii* astfel.

Oare ce te determină *să fii* toate acestea? Mulți oameni cred că motivul se află în ceea ce se întâmplă în jurul lor; că este determinat de ceea ce face altcineva sau altceva.

Nu e câtuşi de puțin aşa!

Decizia ta referitoare la ce anume face altcineva este cea care determină această stare! E vorba de *alegerea pe care o faci.*

Situația e foarte complexă, deoarece problema e următoarea: atât de multe dintre alegerile tale sunt făcute, acum, în mod automat – şi se bazează atât de mult pe experiența anterioară, încât ți se pare că nu tu le controlezi. Astfel, *ți se pare* că acțiunile celorlalți, sau experiențele exterioare ție sunt cele care induc în tine asemenea reacții.

Adevărul este că tu alegi să fii în starea în care te găseşti. Singura diferență dintre tine şi cei care sunt maeştri în a-şi controla viața este că Maeştrii aleg în mod diferit.

(O expunere mai detaliată a acestui subiect poate fi găsită în cartea *Conversații cu Dumnezeu* – vol. I de acelaşi autor.)

Ideea care reiese de aici este că *starea de A Fi* este ceva ales şi nu indus. Tu *ai ales* să fii ceea ce ai scris la pagina 37. *De ce* ai ales astfel, e o cu totul altă chestiune – şi poate constitui subiectul unei alte cărți. Dar ştiu un lucru sigur: alegerea nu s-a făcut cu forța. Adesea, alegerile pot *părea* impuse cu forța, dar nu

sunt niciodată aşa. Tu *poți* produce o stare de A Fi, pur şi simplu, *selectând una.* Şi poți face acest lucru *oricând, oriunde.*

O stare de A Fi este un sentiment, nu o acțiune. Totuşi, tu poți hotărî să simți *într-un anumit fel.* Adică, ai puterea de a *decide cum te vei simți* şi cum te simți *chiar acum.*

Acesta este marele secret al existenței umane. Acesta este marele dar, marele instrument. Folosind acest instrument, întregul Univers ți se deschide – şi ți se dă absolut toată libertatea ca să fii şi să trăieşti experiența lui Cine Eşti Tu cu Adevărat.

Acesta este Adevărul, Adevărul care te va elibera.

Pentru a face să funcționeze acest principiu, este nevoie să-l accepți – cel puțin ca pe o posibilitate. Când îl poți accepta ca pe ceva posibil, întoarce-te la Treapta a 3-a. Alege să treci în starea de A Fi pe care ai descris-o în Treapta a 2-a şi alege *să fii aceea* – indiferent de ce anume „faci".

Aceasta este formula care-i ajută pe oameni să adopte Trăirea Corectă. Este, pentru a folosi titlul unei cărți minunate, scrisă de Terry Cole-Whittaker*, *Cărarea interioară care te duce de unde eşti, până unde vrei să fii.*

* vezi cartea *Prietenie cu Dumnezeu,* de Neale Donald Walsch, apărută la Editura For You. N.T.

Deci, alege acum acea stare de A Fi pe care vrei să o experimentezi în, prin şi ca tine însuţi. Apoi fii asta. Cum? Este o chestiune de concentrare. Este ceva legat de subiectul asupra căruia îţi concentrezi atenţia.

Să încercăm o Stare de A Fi – aşa, ca exemplu. Să alegem ... *starea de pace interioară.* Să spunem, doar de dragul acestui exerciţiu, că doreşti şi alegi să trăieşti experienţa de a fi în starea de pace interioară tot timpul, oriunde.

Bun. Acum, concentrează-te un minut asupra ei. Ia legătura cu ea. Vezi cum o simţi. Pune cartea jos, relaxează-te un minut şi intră în ea.

Bun. Acum alege să *fii* aceasta ... alege *să fii pace* – în fiecare minut din fiecare oră a acestei zile. Crezi că poţi fi aceasta? Poţi, dacă *îţi respecţi angajamentul.* Datorită faptului că-ţi respecţi angajamentul şi rămâi concentrat pe Scopul tău (acela de a *fi* „pace"), vei descoperi că, *în mod automat, corpul tău face anumite lucruri* care să te ajute şi să-ţi permită să *trăieşti acea stare de a fi.*

Unul dintre lucrurile pe care le va face corpul tău este să te aducă în contact cu, sau să te facă să observi, tot ceea ce nu este ceea ce alegi. (Principiul al 4-lea din următorul capitol va explica de ce.) Apoi, corpul tău *te va conduce la pace* şi *te va îndepărta de* tot ce nu este paşnic.

Nu i se va părea confortabil sau posibil să pro-

cedeze altfel – şi va recurge la tot felul de trucuri.

Va ieşi din camere zgomotoase, de exemplu. Va alege să uite de ştirile de seară de la televizor. Dintr-o dată, va considera că un anumit gen de muzică e inacceptabil. Va recurge la trucuri încă şi mai subtile. Va găsi căi de a bloca sunetele traficului pe drumul spre casă, după o zi lungă de muncă – sau de a amuţi ţipetele de obicei asurzitoare ale copiilor zgomotoşi de pe bancheta din spate a maşinii, atunci când te îndrepţi spre supermarket. E posibil să aleagă să ignore ceea ce, în alte condiţii, ar simţi ca fiind căldură înăbuşitoare, sau să considere că vizitele la cabinetul dentistului, care înainte i se păreau dureroase, sunt ceva „banal".

În acest fel, cu toţii aţi învăţat ce înseamnă superioritatea minţii asupra materiei. Aţi „uitat" de o durere de cap, sau aţi „ignorat" o frustrare momentană, în favoarea unei experienţe mai mari sau mai importante pe care aţi ales s-o aveţi.

Procesul pe care-l numim Treapta a 3-a nu este diferit de această experienţă. *Este un proces pe care l-aţi folosit de nenumărate ori în viaţa voastră.* Ceea ce este de remarcat în legătură cu el nu e că l-aţi mai folosit înainte, ci că nu credeţi că-l puteţi folosi *oricând doriţi.*

După cum am afirmat mai devreme, măsura în care corpul tău începe să facă, în mod automat, lucruri care-ți permit să rămâi într-o anumită stare de A Fi, depinde de gradul de angajare și hotărâre de care dai dovadă.

Cu toții am văzut cum funcționează acest proces, la scară mai mică, în viața de zi cu zi. Dacă ești *hotărât* „să fii" ceva – fie ceva numit „pace", sau ceva numit „vesel", sau „realizat" – *nimic pe lumea asta nu te poate opri.*

Acest lucru este valabil și dacă ești hotărât să fii ceva numit „deprimat", sau „supărat", sau „incapabil". Nimic, *nimic* pe lumea asta nu te poate opri.

Ai încercat vreodată să înveselești o persoană care este hotărâtă să fie tristă? Renunță! Îți pierzi timpul de pomană!

Același lucru este adevărat și în cazul unei persoane care este hotărâtă să fie cuprinsă de pace.

Deci, dacă te hotărăști „să fii" un anumit lucru (adică să exprimi, să experimentezi și să împlinești o stare de A Fi asupra căreia te-ai decis) și dacă rămâi *neabătut în decizia ta,* indiferent cum par a sta lucrurile, mai devreme sau mai târziu, corpul tău *va face în mod automat* ceva care să favorizeze posibilitatea aducerii acelei stări de a fi în experiența ta.

Nu va dura mult și *mintea* ta se va alătura și ea acestei acțiuni. La urma urmei, tu ești o ființă tridimensională, formată din trei părți – corp, minte și

spirit – și, în curând, toate cele trei aspecte vor fi angrenate, dacă iei o Decizie de A FI și o respecți. Asta, deoarece Deciziile de A Fi sunt fitile care aprind reactoare în fiecare fibră a ființei tale, la fiecare nivel în care tu funcționezi. Ele sunt chei care pornesc motorul Creației.

Aceasta explică de ce, o dată luată o Decizie de A Fi, vei începe automat să elimini din viața ta tot ce e diferit de ceea ce cauți tu să fii. Vei face acest lucru aproape la nivel de subconștient. Adică, *s-ar putea să nici nu fii conștient că o faci.* S-ar putea ca familia îngrijorată, prietenii și colegii să spună: „Ești sigur că știi ce faci?". Nu le vei putea răspunde, deoarece, adevărul este că s-ar putea să *nu* fii nici tu prea sigur.

Le-ai permis, într-un fel, funcțiilor tale automate să preia comanda. E vorba de instinctele tale, reacțiile tale, discernământul tău interior. Asta se întâmplă când „lași totul și te lași în voia lui Dumnezeu".*

S-ar putea să vezi cum te întinzi după țigară și apoi, brusc, o lași jos, fără nici un motiv ... și nu mai fumezi niciodată. Sau suni niște prieteni și imediat pui telefonul la loc în furcă – și nu te mai întâlnești niciodată cu ei. Sau te duci la serviciu, dar te întorci din drum, vii acasă și nu te mai duci în acel loc niciodată. Ceva din interiorul tău îți va spune „gata".

* *let go and let God*, expresie foarte folosită în literatura de spiritualitate. N.T.

Ceva din tine îți spune dintr-odată „Gata!"

Intuitiv, primești un mesaj care-ți va spune, simplu și liniștit: „E timpul să lași totul. E timpul să mergi mai departe. E timpul să faci o schimbare."

Și tot ce a însemnat frică, toată neliniștea pe care ar fi putut-o avea în acea privință vor dispărea dintr-o dată.

Așa că, să nu fii surprins că – dacă rămâi *centrat* pe starea de A Fi pe care o alegi – vei descoperi, după câteva zile, săptămâni sau luni că, pur și simplu, te-ai detașat ușor de anumite prietenii și „ai gravitat" spre altele; că te-ai depărtat de anumite locuri și te-ai îndreptat spre altele; că te-ai desprins ușor, da, chiar de serviciul tău și ai gravitat spre alte căi de „a-ți câștiga existența". Va veni o vreme când nu va mai fi vorba de a-ți „câștiga existența" ... și-ți vei petrece tot timpul *câștigându-ți viața.*

Aceasta este mișcarea care te va duce spre trăirea Corectă. Acesta este procesul prin care îți vei crea și exprima Adevăratul Tău Sine.

Dacă ai încredere în acest proces, vei descoperi, că *poți* adopta o stare de A FI (și chiar mai mult decât una singură, dacă așa dorești) și poți trăi total acea experiență. Și vei descoperi că starea Ființei tale interioare nu va avea – și nu va trebui să aibă – nimic de-a face cu starea experienței tale exterioare.

Scaunul dentar sau copiii zgomotoși din mașină – nimic, absolut nimic nu va mai conta.

Circumstanțele exterioare din viața ta nu vor mai controla și nu vor mai crea experiențele interioare ale Sufletului tău.

Te vei îndepărta cu ușurință, fără nici un efort și chiar vei elimina acele condiții exterioare pe care dorești să le elimini – și le vei reține doar pe cele pe care vrei să le reții (indiferent de cât de „deranjante" îți păreau înainte, deoarece acum nu ți se vor mai părea astfel) și, în acest fel, *te vei recrea pe tine însuți din nou*, după chipul și asemănarea celui care Ești Tu cu Adevărat.

Totuși, există câteva lucruri pe care ar trebui să le cunoști despre acest proces în care ți se cere să ai încredere.

CEI CE ADUC LUMINA – TREAPTA a 4-a

Observă ce ți se opune și numește-o oportunitate

Primul lucru pe care e nevoie să-l știi este că vei avea multe piedici. Ți se vor opune oameni, evenimente și circumstanțe, care ți se va părea că ridică o barieră la tot ceea ce spui că ești, tot ceea ce declari despre tine că *ești*.

De fapt, nu numai că va exista opoziție – dar această opoziție va crește. Va fi mai puternică decât oricând. Așa că, dacă înainte ai crezut că ai probleme, ține-te bine, deoarece, folosind cuvintele inimitabilului Jimmy Durante: „Încă n-ai văzut nimic!"

Faptul că „situația se va înrăutăți, înainte de a se îmbunătăți" s-ar putea să nu fie vestea cea mai bună pe care o primești de când ai luat în mână această carte. Totuși, trebuie să ți se spună acest lucru – și când vei înțelege de ce se întâmplă așa, te vei bucura cu adevărat, în cazul în care lucrurile vor merge rău.

Este în legătură cu Principiul al 4-lea:

* Actor american de comedie (1893-1980) cunoscut pentru vocea sa răgușită, nasul mare și pălăria demodată. N.T.

PRINCIPIUL al 4-lea

Imediat ce tu decizi

cine și ce ești,

tot ceea ce nu ești

va apare în viața ta

Asta este situația și așa *trebuie să fie*. Dar acum, încearcă să înțelegi de ce.

Pentru a pricepe ce ți se va spune, trebuie să vezi clar Adevărul despre Opuse.

Adevărul despre Opuse este că ele *nu există* decât în *complementaritate*.

Adică „fierbinte" nu există decât într-un mediu sau într-un loc în care există „rece". „Înalt" nu există decât într-un mediu sau loc unde există „scund". „Rapid" nu poate fi un concept, dacă nu – și până când – nu există un lucru numit „lent".

În lumea în care totul este Relativ (și care, că veni vorba, este lumea în care tu ai ales să-ți petreci majoritatea timpului), un lucru este ceea ce *ESTE* în relație cu un *ALT* lucru care *NU* este.

Înțelegi? Poate că sună puțin confuz, dar ai priceput? Ar trebui să auzi asta ca pe un Adevăr enorm care-ți răsună în urechi.

Este doar un alt mod de a spune că, în starea noastră prezentă de existență, totul este relativ.

Totuși, acest principiu, aplicat la metafizică, oferă câteva percepții interesante. Dacă un lucru nu este nimic în afară de spațiul ocupat de ceea ce nu este – atunci *tu* nu poți fi *ceva*, decât în spațiul ocupat de ceea ce TU nu *ești*.

Și astfel, opusul a ceea ce dorești „să fii" va apare aproape imediat ce dorința ta de „a fi" este auzită. Într-adevăr, sufletul tău atrage către el aceste condiții. Dumnezeu îi va da sufletului tot ceea ce cere, ca pe cel mai Mare Dar al celui mai Măreț Creator, astfel ca sufletul să se desăvârșească în această Cea mai înaltă Dorință a Sa.

Sufletul Îi va mulțumi lui Dumnezeu pentru acele comori care se numesc Condițiile și Evenimentele din Viață și, astfel, sufletul va întâmpina cu bucurie toate experiențele Vieții, preaslăvindu-le pe toate în mod egal – pe cele „bune" și pe cele „rele" – fără să le judece.

Dacă simți că înțelegi conceptul exprimat în acest principiu de bază al vieții, întoarce-te acum la ceea ce s-a spus în Treapta a 4-a.

Am spus: „Nu numai că va exista opoziție – dar opoziția va crește. Va fi mai puternică decât oricând". Și am mai spus: „când vei înțelege de ce se întâmplă așa, te vei bucura cu adevărat în cazul în care lucrurile vor merge rău".

Motivul pentru care te vei bucura este că vei ști – pentru că vei vedea „opoziția" ca pe un semn sigur și cert – că ești pe calea transformării; pe drumul către înălțare; pe cărarea ascendentă.

Este foarte important să știi și că, într-un sens metafizic *foarte real*, există „o lumină la capătul tunelului".

Aspectul şi efectul acestor opoziţii negative despre care am vorbit sunt doar temporare, iar scopul lor este să vindece pentru totdeauna *orice* sentiment negativ pe care l-ai avut faţă de experienţele exterioare din viaţa ta.

Iată care este procesul de vindecare:

Să folosim încă o dată ca exemplu Pacea lăuntrică. Să spunem că eşti părinte şi ai declarat: „Eu sunt cuprins de pace." Chiar în momentul în care faci această declaraţie, tot ce *nu este* „pace" va intra în viaţa ta. Prin urmare, copiii vor începe să facă zgomot – mai mult zgomot decât oricând!

Dar, acum, tu vei avea posibilitatea de *a alege* ce reacţie să ai, pentru că acum vei şti şi vei înţelege *de ce se întâmplă acest lucru*. Poţi alege să vezi această „opoziţie" ca pe un *dar* ce-ţi aduce şansa să experimentezi şi să exprimi pacea din tine, sau ca pe un hoţ care ţi-o fură.

Să presupunem că alegi să fii în pace.

Luându-ţi acest angajament şi concentrându-te asupra lui, nu mai reacţionezi ca înainte, nu te comporţi la fel de zgomotos şi de haotic ca şi copiii, ridicând glasul şi cerându-le să se liniştească. Pur şi simplu, treci prin acel moment – paşnic şi calm.

Chiar înainte să-ţi dai seama, copiii se vor calma singuri, preluându-ţi energia. Şi, chiar dacă nu o fac, nu va mai conta. Ai stăpânit acel moment. Ai modificat experienţa.

Rămânând astfel concentrat în decursul zilelor şi săptămânilor ce vor urma, le vei arăta copiilor că a fi zgomotoşi nu mai e o metodă prin care să atragă atenţia. De fapt, ei vor înţelege opusul, iar aceasta va produce o trezire grandioasă – atât în tine, cât şi în copiii tăi.

Următorul lucru pe care-l vei observa este că se va instaura o stare de pace.

Şi aşa va fi absolut în toate aspectele vieţii tale. În clipa în care alegi „să fii ceva", opusul său va apare (sau va deveni mai evident faptul că era acolo din totdeauna). Apoi, pe măsură ce vindeci iluzia că acest „opus" este cine eşti tu – şi te concentrezi hotărât asupra exprimării neîntrerupte şi tot mai vaste a Celui care eşti Tu cu Adevărat, ceea ce ţi s-a opus nu mai are nici un efect. Îl declari nul şi neavenit.

Şi, la fel ca toţi Maeştrii, niciodată nu vei mai condamna ceea ce alţii numesc rău, pentru că vei şti că *persistă acel lucru căruia îi opui rezistenţă* – şi că *dispare lucrul pe care-l priveşti în faţă*. Adică, încetează să-şi menţină forma prezentă, încetează să producă acelaşi efect.

Vei fi înconjurat de întuneric – dar nu-l vei mai blestema. Atunci vei deveni şi tu – la fel ca şi toţi Maeştrii – *Cel Ce Aduce Lumina*.

RECREAREA TREPTEI a 5-a

Permite formei să se creeze pe ea însăşi

Ajungem, în cele din urmă, la chestiunea Formei. Ce formă va lua menirea ta? Cum „vei arăta", ca unul dintre *Cei Ce Aduc Lumina*?

Există două căi pe care să le urmezi, pentru a da formă fizică dorinţei celei mai profunde a inimii tale. Poţi căuta să adaptezi dorinţele tale la o formă predeterminată, sau îi poţi permite formei să se creeze pe ea însăşi.

Îţi sugerez cu insistenţă să adopţi a doua cale.

Când insistăm ca dorinţele noastre să se manifeste într-o anumită formă, de fapt noi Îl imităm pe Dumnezeu. Dar atunci când lăsăm deschise toate opţiunile, oferim posibilitatea pentru a se realiza o creaţie minunată.

Una dintre primele întrebări puse de oamenii care doresc să se pună în serviciul altora este: „Ce pot să *fac* pentru a fi unul dintre *Cei Ce Aduc Lumina*?".

Aceasta ar trebui să fie ultima întrebare pe care oamenii să şi-o pună!

Intră mai întâi în starea de A FI în care se află *Cel ce aduce Lumina* şi apoi permite-i stării de A FACE din cadrul vieţii tale să decurgă din ea.

Care este acea stare de A FI?

Este orice-ţi imaginezi tu că este. Tu eşti cel care alege. Tu eşti cel care decide.

Care este Lumina pe care doreşti s-o împarţi cu ceilalţi? Pe care doreşti să le-o aduci şi s-o trezeşti în ei? Dacă i-ai putea da un nume, care ar fi acela?

Există ceva care arde în tine, ceva despre care ştii că, dacă ar fi pe deplin eliberat şi exprimat, ar îmbunătăţi vieţile celorlalţi.

Ce este acel ceva? Cum îl simţi?

Aminteşte-ţi că nu este ceva pe care tu l-ai face. Este ceva care tu *ai fi*.

Să fie cumva vorba de faptul că *eşti* plin de iubire, plin de grijă, plin de compasiune şi dornic să-i ajuţi pe ceilalţi să se vindece?

Iar miracolul constă în faptul că, cu cât *eşti* mai mult din toate acestea, cu atât mai mult ceea ce *faci* te va susţine pentru ca „să fii" încă şi mai mult.

Ai încredere în acest proces. Funcţionează!

Vei descoperi că formele – modalităţile fizice de „a fi" ceva – vor începe deodată „să apară".

Poate că exemplul de mai jos va face ca tot ce încercăm să spunem aici să devină mai clar.

Odată, un om a hotărât că voia *să fie* acel lucru numit „vindecare". Aceasta era o stare de A FI, pe care o simțea în adâncul sufletului său și dorea să o exprime.

Nu putea găsi un „post" în așa numita „lume reală", care să-i permită să „facă" acest lucru. S-a uitat în ziar la ofertele de angajare, dar nu văzut multe anunțuri care să spună: „Corporație națională importantă caută vindecător", sau „Companie locală caută vindecător șef."

Descurajat dar neînfricat, s-a hotărât să-și deschidă propria firmă, să înceapă „să practice" pe cont propriu. Totuși, nu avea încă o formă, o matriță în care să creeze materializarea dorinței sale. Așa că, a creat el însuși o formă. Va fi, a hotărât el, „un vindecător prin cristale". Sau, poate, un „terapeut maseur". Sau, poate, un „consilier psiho-spiritual". Sau un „pastor spiritual", într-o biserică fondată de el însuși.

A creat o formă care simțea că ar putea funcționa și a deschis afacerea. Totul a fost bine. Cu excepția faptului că nu prea venea nimeni. Chiar și cei câțiva care au venit, nu prea au plătit, așa că s-a ales cu puțini bani – sau cu nimic. Nici el nu simțea că e „corect" să ceară un onorariu, deoarece, în fond, el *crease întreaga schemă, la propriu,* și îi era rușine și jenă – ba se considera chiar puțin vinovat – să ceară ceea ce simțea că nu merită.

Așa că a murit de foame. Bineînțeles, nu la

propriu, ci la figurat. Viața sa era complet distrusă. Partenerul l-a părăsit, declarând că „ a înnebunit" din cauza „crizei vârstei mijlocii" prin care se părea că trece. Chiar și vechii lui prieteni credeau că a luat-o razna. Și, de unde cândva fusese absolut capabil să-și poarte singur de grijă, acum trăia din ajutorul dat de stat, sau, în cel mai bun caz, de abia se descurca – dar dorea să facă acest sacrificiu, deoarece, la urma urmei, făcea „exact ceea ce voia să facă".

În zilele sale cele mai bune, chiar încerca să-și *justifice* starea prezentă, rostind această propoziție. Totuși, în adâncul sufletului, ceva îi spunea că exista „o minciună" undeva; un neadevăr – o formulă pe care nu o cunoștea, un secret pe care nu i-l spunea nimeni. N-ar trebui să fie așa de greu să-L servești pe Dumnezeu sau pe om, își spunea el, uneori cu amărăciune. *N-ar trebui să fie așa de greu.*

Nici nu este.

Secretul e: *nu forța forma.* Permite-i Formei să se creeze pe ea însăși.

Aceasta ne duce la Principiul al 5-lea:

PRINCIPIUL al 5-lea

Starea de A FI devine formă

Este o realitate a Universului că tu eşti o Fiinţă în formare.

Nu e nevoie să aduci nici o altă „in-formaţie" cu excepţia a *ceea ce eşti* în cadrul Procesului Vieţii, pentru ca Ceea ce Eşti să se manifeste în formă. E nevoie doar să-i permiţi procesului „de formare" să se petreacă în modul său propriu, la timpul potrivit.

Şi care este „modul său propriu"? Aceasta a explicat cartea de faţă. Hai să facem un rezumat.

Modul în care starea de A FI devine Formă, este, mai întâi, prin autoconcepţie. Adică, Fiinţa concepe ceea ce vrea *să fie* de acum înainte (Treapta 1-a şi a 2-a). Apoi, intră imediat în acea stare de A Fi, fără a ţine cont de condiţiile şi circumstanţele exterioare, (Treapta a 3-a), sau ca *reacţie la ele* (Treapta a 4-a). În cele din urmă, îşi creează forma în jurul propriului concept, producând moduri de a experimenta *în formă* ceea ce a trăit ca experienţă, fiind fără formă.

Până în momentul în care parcurgi cele cinci trepte, vei fi neinformat.

Adică, nu vei şti Cine Eşti. Nu ai destulă in-forma-ţie. Când *suficient din tine* este *in-formare* vei şti şi vei experimenta *Cine Eşti* în *formă fizică*.

Acesta este un alt mod de a spune că Viaţa ta Exterioară va începe să reflecte Realitatea ta Interioară în privinţa a Cine Eşti Tu şi Cine Alegi să Fii.

Aminteşte-ţi că totul începe cu o Stare de A FI, pe care o alegi în mod independent. Poate fi o alegere

destul de arbitrară; o Stare de A FI pe care o selectezi, pur şi simplu, pentru că o preferi sau o doreşti. Totuşi, acea selecţie trebuie făcută înainte să ajungi undeva.

Aşa că, alege-ţi scopul vieţii şi dă-i voie acelui scop al vieţii să realizeze o stare sau stări de „a fi". Apoi, intră în acea stare de A FI – indiferent de condiţii. Urmăreşte cum corpul tău se îndepărtează de ceea ce nu eşti. Nu opune rezistenţă acelui lucru care ţi se opune. Pur şi simplu, rămâi centrat în Fiinţa ta – stând în centrul Fiinţei tale – şi priveşte miracolul.

Mai curând sau mai târziu, Fiinţa *va produce* Forma. Nu are de ales, pentru că Starea de A FI *devine* aceasta. Funcţia Stării de A Fi e să producă Forma. Asta este ceea ce face Dumnezeu. Sau, mai corect, aceasta este ceea ce *este* Dumnezeu.

Dumnezeu este Fiinţă, care devine Formă.

Şi tu eşti la fel.

Deci, nu trebuie *să faci* nimic, de fapt. Şi, cu cât faci mai puţin, cu atât mai bine.

Pur şi simplu, *fii*!

Doar ... fii!

Acum, să vedem dacă există o cale de a aplica această cunoaştere înţeleaptă la omul nostru fictiv din exemplu, întorcându-ne la Treapta a 5-a.

Să zicem că acest om nu ar fi cheltuit timp sau

energie, încercând să-şi toarne Fiinţa în Formă, ci, mai degrabă, i-ar fi permis Formei să se creeze pe ea însăşi, pornind din locul în care el Fiinţa.

Dacă ar fi făcut asta, pur şi simplu s-ar fi mutat *în interiorul* Fiinţei în care dorea să stea şi ar fi rămas acolo, ar fi stat acolo, indiferent *ce* s-ar fi întâmplat – chiar dacă ceea ce se întâmpla părea să se „opună" la ceea ce dorea el să fie.

Poate că în special în acest caz!

El ar fi „vindecat" oriunde ar fi mers să „lucreze". El ar fi „vindecat", în aceeaşi măsură, şi acasă. Sau la biserică. Sau la prietenii săi. Oricând şi oriunde ar fi putut „fi" aceasta.

Acest lucru s-a şi întâmplat, de fapt, curând după ce a abandonat încercarea de „a-şi câştiga existenţa" făcând ce fac vindecătorii cu cristale, sau făcând ce fac maseurii terapeuţi, sau ce fac pastorii – sau orice credea că trebuie să facă pentru *a fi* un „vindecător".

Cu alte cuvinte, în loc de a încerca să fie un VINDECĂTOR, s-a hotărât să fie VINDECARE.

S-a întors la ceea ce „făcuse" înainte de a se hotărî să devină vindecător, iar aceasta i-a adus din nou bani – aproape instantaneu.

Soţia lui s-a întors la el, ceea ce a fost un motiv de mare fericire. Chiar şi sănătatea i-a revenit la normal, pentru că se şubrezise treptat, în timpul lunilor în care încercase *să fie* „vindecător".

Acum, problema era cum anume mai putea suporta vechea sa meserie, dat fiind că ceea ce voia cu adevărat să facă era să fie vindecător.

Răspunsul era simplu. Trebuia să-şi privească vechea ocupaţie cu alţi ochi. Exact aşa cum vedea întreaga Viaţa cu alţi ochi. Pentru că, acum, el vedea fiecare moment şi fiecare situaţie ca pe o ocazie de *a fi vindecare*. Fiind acum pe calea spre a fi stăpânul propriei sale vieţi, vedea *tot ce i se opunea ca pe o oportunitate!*

Aceasta i-a schimbat complet viaţa. Acolo unde, mai înainte, la serviciu, vedea un conflict şi voia să fugă de el, acum stătea în mijlocul lui şi îi aducea vindecarea.

În câteva luni, reputaţia sa de persoană care vindecă, care ajută, s-a răspândit pretutindeni. La serviciu a fost curând mutat din postul anterior şi rugat să accepte o funcţie în care să se ocupe de moralul angajaţilor. La biserică a devenit conducătorul unei echipe implicată în a-i ajuta pe oameni să atingă o stare bună pe toate planurile. Acasă, soţia şi copiii au găsit pe cineva care să-i mângâie, spre care să se îndrepte în momentele lor de confuzie, conflict, sau disperare.

Niciodată înainte nu mai trăise acest om o experienţă atât de bogată şi de minunată a Celui care Este El cu Adevărat.

Dar a mers mai departe. Curând, oamenii din

comunitatea lui au început să audă de el, în primul rând din activităţile sale de la biserică şi de la serviciu. Într-o zi, a fost întrebat de un prieten dacă ar avea timp şi ar vrea să facă muncă de voluntariat într-o organizaţie de la spitalul din localitate. El a ştiut instinctiv că acesta era locul în care-şi putea exprima şi experimenta o parte din sine, o latură a sa care tânjea să se dezvăluie din ce în ce mai plenar. Soţia lui l-a încurajat. Pastorul lui a considerat că e un loc minunat pentru talentele pe care le are. Chiar patronul i-a dat în fiecare lună o învoire *plătită* ca să se ocupe de această muncă, cu condiţia să spună la spital că el reprezintă acea companie. Curând, munca lui la spital a devenit „contribuţia în natură" a companiei către organizaţia de caritate.

Personalul spitalului i-a observat dăruirea evidentă, calităţile, entuziasmul lui pentru munca pentru şi cu oamenii – atât cu pacienţii, cât şi cu voluntarii aflaţi în acest cadru atât de special. A fost nevoie doar de câteva luni, până când toţi au înţeles că aveau de-a face cu un om de foarte mare valoare.

Apoi, „norocul" a fost că responsabilul secţiei care se ocupa de îngrijirea specială a pacienţilor şi a familiilor lor – o persoană laică, ce lucra îndeaproape cu directorul spitalului – s-a mutat în alt oraş, pentru a accepta o nouă oportunitate.

Cred că deja cunoaşteţi sfârşitul poveştii.

Astăzi, atunci când nu e ocupat în oraşul lui să

lucreze direct cu bolnavii în fază terminală şi cu familiile lor, acest om călătoreşte prin ţară, vorbind cu personalul din spitale şi cu voluntarii. A scris o carte, a apărut la televizor, a ţinut conferinţe la universităţi şi biserici din toată America. De curând, la una dintre acele conferinţe, a fost prezentat într-un fel care i-a atras atenţia:

– Doamnelor şi Domnilor", a început moderatorul, aş dori să vă prezint un om care cunoaşte şi înţelege profund sensul cuvântului „vindecător".

Aşa se petrec lucrurile. Dacă acest om ar fi încercat, încă de la început, să devină un sprijin pentru spital, autor de cărţi şi activist social, s-ar putea să nu fi reuşit niciodată. De fapt, ideea de *a face* acest lucru poate nici nu i-ar fi venit vreodată.

Totuşi, iată-l. E vindecător.

Starea de A Face va urma după starea de A FI – la fel de sigur precum noaptea urmează după zi. Asta, deoarece starea de A FI nu poate fi negată – şi nu va fi negată niciodată.

Dar starea de A FI îţi oferă şi recompense. Omul din exemplul nostru se cunoştea pe sine ca fiind „vindecare" în cadrul propriei sale experienţe, cu mult timp înainte de a se trezi „manifestând" acest lucru, în cadrul spitalului.

Totuşi, poţi să spui că în exemplu e vorba de o

persoană fictivă. Chiar aşa să stea lucrurile? Poţi cu adevărat „să fii cine eşti" şi să-ţi câştigi din asta viaţa – în loc de a-ţi câştiga existenţa?

Pot să-ţi spun doar atât. A fost odată un om care dorea din tot sufletul să experimenteze partea din el însuşi numită Înţelepciune şi Claritate.

A fost o dorinţă îndrăzneaţă, cutremurătoare în scopul ei, aproape blasfematorie în implicaţii. Dar aceasta este ceea ce a văzut el în el însuşi. Aceasta este partea din Dumnezeu pe care a văzut-o înăuntrul său. Şi aceasta era experienţa pe care dorea el să o trăiască.

A căutat şi a căutat peste tot, dar nu a putut găsi un post care să se numească: „Vicepreşedinte responsabil cu Înţelepciunea şi Claritatea".

S-a gândit să-şi facă o firmă, dar nimeni nu accepta acest concept.

Aşa că, a încetat să mai încerce să forţeze starea de A FI interioară să devină o stare de A Face exterioară. Pur şi simplu, a decis *să fie* doar, indiferent ce *făcea*. Pentru a câştiga bani, a intrat în marketing şi reclame. A scris câte ceva. A devenit moderator de talk-showuri la radio.

Apoi, într-o zi, s-a întâmplat ceva neobişnuit.

A avut o conversaţie foarte interesantă cu Dumnezeu ...

Treptele şi principiile din această carte.

Treapta 1-a: Lămureşte-te asupra scopului tău în viață.

Principiul 1: Viața nu are sens şi acesta este Cel mai mare Dar de la Dumnezeu.

Treapta a 2-a: Transmută scopul tău de la starea de A FACE la starea de A FI

Principiul al 2-lea: Ca Ființă Umană, tu însemni A FI şi nu A FACE

Treapta a 3-a: Adoptă chiar acum starea de a fi pe care ai descris-o, indiferent ce faci acum.

Principiul al 3-lea: Tot ceea ce eşti, eşti pentru că tu alegi să fii astfel.

Treapta a 4-a: Observă ce ți se opune şi numeşte-o oportunitate.

Principiul al 4-lea: Imediat ce tu decizi cine şi ce eşti, tot ceea ce nu eşti va apare în viața ta

Treapta a 5-a: Permite Formei să se creeze pe ea însăşi.

Principiul al 5-lea: Starea de A FI devine formă.

Notă de încheiere:

Fundația ReCreation, creată de Nancy şi Neale Donald Walsch, vă pune la dispoziție mai multe ocazii de a practica conceptele şi principiile expuse în această carte, în special prin seminarul intensiv de 5 zile – A te recrea pe Tine Însuți – care se ține de patru ori pe an şi care este condus de Neale.

Programul acestor seminarii spirituale, la care iau parte oameni din lumea întreagă, poate fi aflat prin site-ul

www.conversationswithgod.org

The Foundation for Personal Growth and Spiritual Understanding

PMB#1150
1257 Siskiyou Blvd.
Ashland, OR 97520
(541) 482-8806
Fax: (541) 482-6523
Email: recreating@cwg.cc
Website http://conversationswithgod.org

Toate conceptele aflate în *Conversații cu Dumnezeu*, gravitează, în cele din urmă, în jurul unei teme centrale.

Scopul Vieții este să te Re-creezi pe tine însuți din nou.

Cartea de față preia această idee şi o face să funcționeze.

Între aceste coperte se află o explorare făcută, treaptă cu treaptă, a procesului de recreare, completat cu teme şi exerciții.

Bazat pe una dintre cele mai uluitoare cărți ale timpului nostru, *Conversații cu Dumnezeu*, acest material vă este pus la dispoziție prin Millenium Lagacies, o Corporație Vizionară pentru ziua de Mâine, fondată de Neale Donald Walsch

3,00 LEI

EDITURA FOR YOU

ISBN 973-85348-6-0

9789738534865